

ANY III.

PALAMÓS, JUNY DE 1916.

NÚM. 31.

MARINADA

CASTANYERS DE FITÓ

Clixè de n'Andreu Ribera.

El temple devastat

Premi de la Viola d'or i argent en els Jocs Florals de Barcelona

Per fer-se lliure pas els monstres de la guerra
fins han enderrocat el temple del Senyor;
apar que en son camí no vulguin en la terra
ni el lloc on s'eixopluguen la pietat i el perdó.

Ara en el mar de runes de tota l' encontrada
no's veu l'ombra serena de l'altiu campanar,
i ès orfe el caminant de l'hora esperançada
que els passos li enfortia veient-lo terra enllà.

Ni rastre n'ha quedat; les campanes caigudes
són de gairell per terra, retorçat el batall,
i al vespre i al matí, pel terraçà, són mudes
les veus que l'avisaven pel repòs o el treball.

Per l'alterosa volta aon s'hi recollia
la veu dels penitents i el perfum de l'encens,
ara s'hi aboca hardida tota la llum del dia,
hi porta ara la nit el seu misteri immens.

Sols queden del gran temple parets esbalandrades,
una capella que altra amb l'altà aparedat,
i, en desiguals rengleres, les columnes fumades:
talment romeus de pedra que imploren pietat.

Grans piles de desferres d'altars i vidrieres,
fragments d'imatges santes a qui el foc fou clement,
i allà en el presbiteri, eixampla ses boqueres
una gàrgola dreta que riu grotescament.

D'un munt de pedruscall, prop de la portalada,
curull d'aiga de pluja destaca el beneiter,
i allà on les mans cercaven l'aiga santificada
s'hi abeuren, folls de set, els goços del carrer.

Més del sagrat recinte que profanà la guerra
no n'ha desertat pas l'halè de l'infinit,

i un ambient de dolcesa que no és d'aquí en la terra
fa doblegar els genolls i aixeca l'esperit.

Els monstres de la guerra l'han destruït el temple;
més, hi ha el Senyô en les runes que al Pare està pregant
i amb els braços estesos entrüstit les contempla
dient com al Calvari: no saben lo que fan.

RAFEL FOLCH I CAPDEVILA.

Pit i fòra

ENTREMÈS.

ESCENA V

Don Baldiri i l'oncle Pau.

Aquest figura ser en Venanci; porta frac, i vesteix de gran etiqueta; perruca negra amb grans entrades mig a la romana, bigoti negre de puntes altes. Entren els dos pel fons, precedint en Baldiri.

BAL. Entri, entri sens compliments. Suposo que vostè és en Venanci, el fill del Doctor Pons, de Tarragona.

PAU. Son fervent servidor.

BAL. Oferint-li cadira. Seguí. Ho fan els dos. Tant la nena com jo l'esperàvem amb ansia; ella no'm callava mai.— «Encara no ve, encara no ve aquest jove?»

PAU. Apart. Embustero! Alt. I jo?.. Com m'he decandit!.. El tren m'ha portat entre els fulgurants torbellins de son vapor, però jo trobava que no corria prou! Em semblava viatjar en una idíllica carreta a la que hi haguessin junyit el bou Apis, i lo que jo desitjava eren les poderoses ales del Pegàs, al corcer d'Apol·lus, per' qué em portessin ràpidament al temple d'Himeneus.

BAL. Un xic sorprès. Ja hi anirem al temple, ja!.. Però em sembla que amb el tren es va més depressa que a cavall...

PAU. El carro del Sól cada vintiquatre hores dóna la volta al món.

BAL. Deu anar amb allò sense fils.

PAU. No; va amb l'imaginació, aquesta boja que sens moure's del despreciable recó on l'ha posada la divina gracia, corra, volta, gira, s'atropeïlla, en un segón va a Amèrica, torna, al minut ja és a l'Àsia, fuig de la terra, vola pels espais siderals i retorna disposada sempre a noves i més altes empreses.

- BAL. *Apart.* Que pobles anomena! *Alt;* no sabent que dir. Sí, que... ja li dic jo, que... que sí, que... que va depressa! *Mudant conversa.* I que tal, que fan per Tarragona?
- PAU. La seva germana tan sana i tant bona... Desgraciadament, trigarà a morir-se!
- BAL. *Estranyat.* Com, desgraciadament?
- PAU. Sí; i no ho dic per mi, sinó per la filla de vostè, a qui el llunyà falliment de sa tia, retardarà les avingudes auríferes del riu Pactolus...
- BAL. *Apart.* Diu moltes coses que no les entenc aquest home! *Alt.* I el seu papà?
- PAU. No me'n par-li. Es un cuc de terra!
- BAL. *Apart.* Si que porta afecte a la família!
- PAU. Es un home positivista... golafre... gens intel'lectual... *Com una gran cosa.* Figuri's que no sab lo que és un endecasíl·lab!..
- BAL. *Esgarrifat, còmicament.* Que'm diu ara? Es possible?.. *Apart.* Tampoc ho sé jo!
- PAU. Avui el coneixerà.
- BAL. Ha vingut amb vostè?
- PAU. Desgraciadament!
- BAL. També? *Apart.* Tot lo de la família són desgracies!
- PAU. Sí; la seva presència espanta les boirines d'or i rosa que irisen l'intel'lecte.
- BAL. *Apart.* Amb que's menja això? *Alt.* I per qué no ha vingut amb vostè?
- PAU. Perqué no's pot dependre de la vil materia.
- BAL. *Apart.* Necessitarem intèrpret per a entendre'ns.
- PAU. Ha dit que li precisava lastrar el ventrell i proveir-se de materia destructora dels ulls de poll.
- BAL. Content perquè ho ha entés. Ah! A mi també em fan patir molt, quan senyala pluja...
- PAU. Aixecant-se. Vostè també?.. També és un ser ínfim, despreciable, prosaic, lligat a la terra i cau d'immundícies?
- BAL. Aixecant-se també. *Apart;* un xic amoscat. Qué diu ara aquest home? Vejam si m'hi hauré de formalitzar!
- PAU. Però, deixem-nos d'impures disquisicions. Vostè no m'interessa.
- BAL. Gracies, home!
- PAU. Ont és la desitjada?
- BAL. Qui, diu?
- PAU. Ella: l'etern femení.
- BAL. Ah! la noia?
- PAU. Digui'n la noia, si vol: jo'n dic la Deessa!
- BAL. Anant a la porta dreta. Surt, noia, que ja és aquí en Venanci.

ESCENA VI

Els mateixos.— Ramona, plorosa, per la porta de la dreta.

- RAM. *Apart.* Quina desgràcia : no ha fet cas de la carta !
- BAL. Aquí li presento la meva filla.
- PAU. *Fent un crit estrident.* Ah ! Ja has vingut!
- RAM. *Ofesa.* Quina franquesa ! Que'm coneix, per ventura !
- PAU. Sí ; ets l'eterna... la de sempre... la Julieta d'aquest Romeu, la Beatriu d'aquest Dant, l'Isabel d'aquest Marsilla... la Margarida d'aquest Saldoni !
- BAL. No, s'equivoca : la noia es diu Ramona.
- RAM. *Reconeixent-lo; apart.* Es l'oncle Pau !
- PAU. El nom és lo de menys... però és ella ! La dels somnis color de rosa, la de l'escala de corda que el vent balandreja, la del cant de l'alosa a l'apuntar l'aubada...
- BAL. En aquesta hora sempre dormim encara.
- PAU. Més ella dorm pensant en mi, somniant amb l'heroi que inflama la seva passió, amb aquell que l'ardent vol de la fantasia il·lumina amb raigs destriats de la cabellera del sol, perfuma amb l'incens de les flors boscanes i pinta amb els colors de l'Arc de Sant Martí !..
- RAM. Doncs, cregui que no hi entenc rès en pintura !
- PAU. *Interrompent-la.* Calla !.. No diguis rès... que et veig les ales !..
- BAL. Qué diu que se li veu ?..
- RAM. A mi ?
- PAU. *Amb exaltació creixent.* El fill de Venus Cytherea, la deessa nascuda de les escumes del mar, el nen alat, orb, entremaliat... te les ha deixades i t'ha donat la seva sageta d'acerada punta, forjada pels Cíclops en les ferreries de Vulcà, perquè amb aquesta sageta, matadora de voluntats i no de vides, em ferissis el cor !..
- BAL. La nena mai ha gastat armes de cap mena ! Això és acumular-li !
- PAU. *A Ramona.* Vina als meus braços ! Tantdebó que estrenyen-te amb ells i tu amb els teus ofegant-me, exhalem l'últim sospir, confont-se nostres perfumats halès, al apagar-se'ns la vida !..
- RAM. Ara hi corro !
- BAL. *Escamat.* Ui, ui, jove, que va depressa ! *Apart.* Aquest xicot és boig!
- Alt. Hi estem molt bé al món, nosaltres !
- PAU. *A Ramona.* No'n faci's cas de ton pare...
- BAL. Bé ! Gràcies, home !
- PAU. No dissimuli's més, que no'ns veu ningú !
- RAM. I el papà ?

PAU. Ell, rai ! Es un ximple !

RAM. Qué diu, ara ?

BAL. Apart. Em sembla que això acabarà malament !

PAU. A Ramona. Deixa que per la teva boca llisqui el rajol endolcidor de la vida !.. Oh, hermós papelló d'irisats matisos que revoloteja a mon entorn !.. En mon càlzer hi guardo la rica substància de la mel d'Hymetus !.. Crema't les ales al foc de ma passió, riu i plora, viu i mor, frueix i pena... que tot això és l'amor !.. Sentiment terrible que des de l'Eufrates fins al Llobregat, que des del Tibidabo a l'Himalaia, es desencadena, tant, en el fons dels més xardorosos cràters com en les més nevades congestes !.. que ho embogeix tot, aixís el caps coberts pel cotó fluix dels anys, com els que encara hi tenen el borriçol del niu ! Segueix, sempre exaltat, en prosa i en vers.

« Trobadors d'eixa terra, aquells que un dia,
amb cèlica harmonia,
el fets cantàreu de son noble esforç !
Gillem Gibert, Ausias Marc i Jordi,
deixeu-me el plectre perquè jo recordi
un temps que encara nos ubriaga els cors!.. »

BAL. A Ramona. Qué demana ?

RAM. El plectre.

BAL. I que és això ?

RAM. Una eina que gasten els poetes.

BAL. Doncs no n'hi a cap a casa.

PAU. « Pere el ceremoniós ! Oh, Pere Comes !
deixeume vostres ben trempades plomes
perquè el foc de l'amor pugui cantar ! »

BAL. No's cansa mai de demanar !

RAM. Els poetes sempre han sigut pidolaires.

BAL. Doncs em sembla que no farà per casa.

PAU. Canviant d'idea. Oh, dòna, dòna !.. Ai, les dònes !..

« Mon cor han enganyat, m'han pres la vida,
mon amor han trait, i la fè em falta !..
Per xo vull ofegar totes mes penes
en rius de vi i estremituts de cossos ! »

BAL. Alarmat. Qué diu ara aquest home ?

PAU. Tu, dòna, que em somrius; tu que em contemples,
tu, com Friné, bellíssima escultura
de gènesis mortal obra perfecta;
qué vols per' beure? El líquid or d'Espanya,
ardent producte d'andaluça vinya,

o les perles que forma el vi de França,
quan cau dintre del got, llençant escuma?»

BAL. La noia sempre ha sigut aigadera. *Apart.* Es rematat!

PAU. A Ramona, Com te dius?

BAL. Ja li he dit.

RAM. Ramona.

LLUÍS PUIGGARI.

(Continuarà).

L' infant i l'ocell

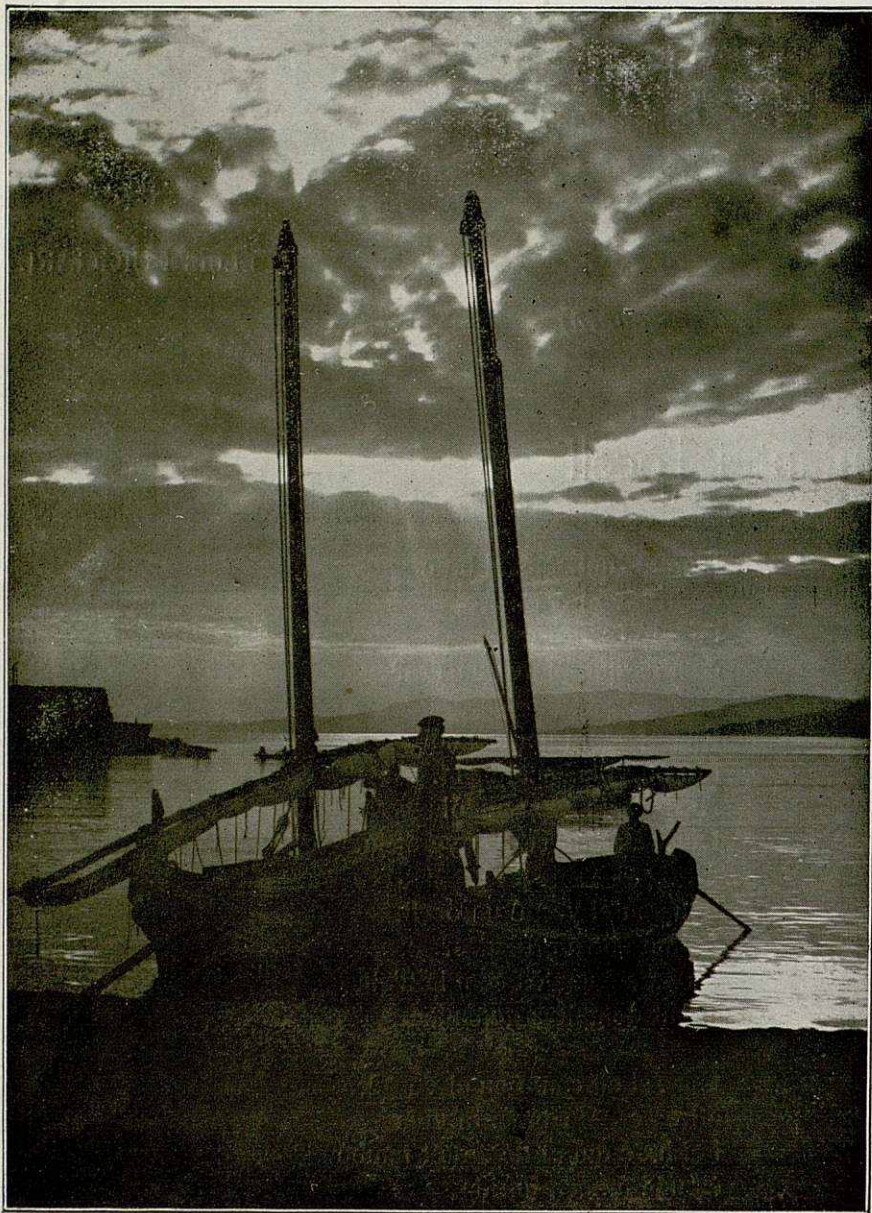
Infantó, qui sèus al braç
de la teva jova mare,
infantó rosat i gras,
com ès que plores encara?

Ella et canta una cançó
i tu no vols escoltar-la.
Ai, ta vida ès la millô!
Després hauràs d'enyorar-la.

Veus en el vergê un ocell,
saltant entre refilades?
Ta existencia ès com la d'ell,
infant de galtes gemades.

Car , si ell canta en el vergê,
altres cants ritmen ta vida
i el braç qui et du en alt també
ès una branca florida.

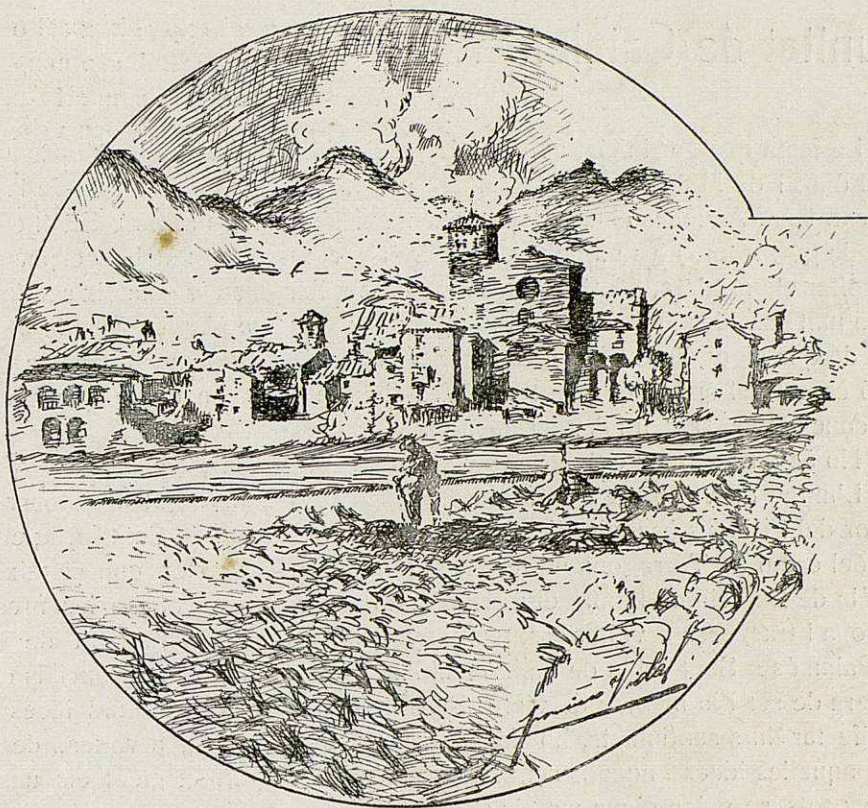
JOAN DRAPER.

POST NUBILA PHOEBUS

Clixè d'en Joan Bta. Camós.

La pau

Pagès, bon pagès,
remou bé la terra,
treballa en la pau
i oblida la guerra.

Les teves suors
veuràs ben pagades
quan cullis el fruit
en altres jornades.

Que trista ès la sort
del món que es baralla!

Que bella la pau
d'aquell qui treballa!

Pagès, bon pagès,
la guerra detesta,
de fam i de mort
horrible tempesta.

Treballa amb dalit
i estima Natura,
que amor i treball
són fonts de ventura.

SANTIAGO COSTA I ROCA.

Il·lustració d'en Francisco Vidal.

L'unitat de Catalunya

La festa que per iniciativa de la Lliga Regionalista se celebrà a Barcelona el dia 21 de Maig, fou veritablement una manifestació de l'unitat de la pàtria catalana. Aquelles cinc mil persones qui s'ajuntaren al Parc Güell en un àpet de germanor, i les moltes qui acudiren a contemplar tan bell espectacle i escoltar els oradors, sentien batre llurs cors a l'impuls d'un mateix sentiment i una mateixa idea imperava en llurs cervells: l'amor a Catalunya, i la necessitat de que sigui lliure i forta, autònoma i rica. Aquesta amor i aquesta aspiració és natural que la tinguin tots els catalans, i no hi ha dubte que els qui són concients la senten i l'experimenten.

No és altre al meu entendre el veritable sentit de la festa.

L'unitat no vol pas dir uniformitat com alguns han vingut a suposar. El pastor del Pirineus és molt diferent del pescador del golf de Sant Jordi; el pagès del camp de Tarragona no té pas el mateix ideal de vida que el teixidor del pla de Barcelona, i entre el marxant de bestiar qui concorre a les fires de Solsona i traspasa a voltes les muntanyes pirinenques i el marxant de taps de Palamós o Sant Feliu de Guixols hi ha també diferències essencials en la manera de ser i la manera de viure. Però tots ells, en exposar llurs idees i en manifestar llurs sentiments, ho fan sense traduccions qui, a voltes, desvirtuen aquelles idees i aquells sentiments, i s'entenen perfectament els uns als altres; tots se valen d'una mateixa parla. Tots ells habiten un mateix territori i se senten germans de raça. Dins de les varietats que la llibertat fa nèixer, estimen tots aquest principi de llibertat com a fonament de l'organització familiar i de la contractació. Tant els urbans com els rurals comprenen perfectament les explicacions dels polítics catalans tan difícils de comprendre per molts savis del centre de la Península. I en tots ells, encara que amb diverses gradacions, predomina el sentit pràctic com a guia de les determinacions de la voluntat.

I aquesta unitat que existeix entre els catalans d'avui, a pesar de les diferències apuntades i de les que es manifesten en les aspiracions polítiques i socials, existeix també entre nosaltres i els nostres avant-passats, amb tot i les revolucions que, sobre tot, en l'aspecte econòmic han fet canviar tan extraordinàriament la manera de ser i la manera de viure.

Tots els catalans qui estudien l'història de la nostra terra, la senten i la comprenen aquesta unitat. Tots gaudim llegint les gestes dels períodes gloriosos, i tots patim quan ens enterem de les desgràcies de l'època de decadència. Sentim que són ben nostres els comtes reis de la dinastia catalana, els Montaner i Desclot, els Ausias March i Pere Roig, els Lull, Eximenis i Vi-

ves, els Fivaller, els Clarís, i els Casanova; els nobles i els pagesos, els ciutadans, els menestrals, els mercaders, els navegants, que cada ú, a la seva manera, contribuïren a engrandir la nostra patria.

L'afirmació de l'unitat de Catalunya no porta, doncs, la pretenció de voler imposar una organització uniformista en totes les contrades de la nostra terra. Es una afirmació necessària per a desvirtuar les divisions que els governs feren, inspirant-se en un criteri matemàtic i antibiològic: cal fer-la per a que ressurti clarament l'idea de que la divisió provincial no té altra realitat que l'administrativa, i no respòn a les diferenciacions que existeixen entre els catalans de cada una de les contrades, les quals diferenciacions no tenen prou força per a negar l'unitat suprema de Catalunya.

MARTÍ ROGER.

Anyorança

...jo voldria retrobar-la pels jardins
quan avença lentament l'hora daurada
cap al lluny, incendiant el bosc de pins
d'olorosa cabellera esperrucada.

Lleu trepig esmentaria pels camins
plens de sorra, amb qualche flor abandonada,
i d'atzar penetraria endins, endins...
a besar, de genollons, sa lleu petjada.

A un recó, sobre les lloses del pedriç
sangnaríen els geranis, i en les altes
barbacanes les colomes niaríen.

Sentiria un braç al coll, i el fregadiç
d'una blonda cabellera per mes galtes...
I els meus ulls amb dos gotims la rosaríen.

XAVIER CARBÓ I MAIMI.

Crònica local

Afortunadament, han merescut respecte el plàtans qui ombregen el kilòmetre de carretera de Palamós a l'estació de St. Joàn de Palamós, on se toquen les cases d'ambdós pobles. Jo voldria que aquells qui no aprecien els arbres i les flors com motiu ornamental, se fixessin ara amb la bellesa dels carrers palamosins, ostentadors d'aquell agençament. Dels plàtans sacrificats s'es perdut un carregament, a conseqüència de la guerra submarina.

La guerra submarina fins ha arribat a les aigües de Catalunya. A unes 35 milles del Cap de Sant Sebastià, un submarí austríac detingué el bergantí goleta italià «Fabricotti F.» Els captius, segons declaració del capità, foren obligats a cedir petroli i teia per la crema de llur nau. La nau en flames s'enfonsà i els naufragats amb el valiment de brújula, sextant i carta que reberen de l'enemic, navegaren en llanxa, qui no era salva-vides, fins a tant que foren recollits pel vaixell italià «I due amicci» i menats al nostre port el dia 21, a hora meridiana.

Era just el dia de la gran festa de l'Unitat Catalana a Barcelona, a la qual, per manca de lloc, sols poderen acudir dos palamosins: el nostre director, en Martí Roger i el propietari en Francisco Torrent. Jatsia que l'entusiasme dels qui volen restaurar la llibertat catalana sia sempre viu, las festes grandioses on se congreguen milers de compatricis a l'impuls d'un mateix pensar, tenen la virtut i força suficients a conquerir l'ideal. Els representants de Palamós vingueren plenament joiosos d'haver respirat l'aire de renovació.

No podem afegir res de bo a tot quant portem dit respecte de la situació econòmica de nostra vila: ans al contrari, una certa depressió en el treball fa augmentar els concorrens a la Cuina Municipal. L'estat de la setmana del 15 al 21 de Maig acusa les dades següents:

Dinars gratis, 2522; Dinars venuts a 20 cèntims, 28; Sopars gratis, 2068; Sopars venuts a 20 cèntims, 14; Sopars venuts a 25 cèntims, 4; Raccions a transeunts, 22. Número de families, 204; Individus de qué consten dites families, 839.

Com a nota curiosa del temps de crisi, hi ha l'aument de venedors de llet. A defecte de treball, creix la competència en els petits negocis. Cal enginyar-se per a subvenir les despeses enormes. També ha crescut en importància el negoci de parracs. Es molt fàcil de fer creure la mainada, car, a tot'hora, sonen trompetes de drapaire.

Si, cada jorn, se fa més difícil l'atenció de la Cuina Municipal, bé ha de maldar la Junta Directiva per a arbitrar recursos. Endevinà un broll de diners en la festa celebrada en el Cine Ideal amb el concurs del Sextet, l'Agrupació Lírica i l'orquestra del «Centro Económico». Tothom va treballar per amor

al poble; els propietaris del local i de l'electricitat cediren tots els drets. Vagi, doncs, per endavant, l'enhorabona. L'arbitri fou pagat a gust, perquè fou gustosa la vetllada. L'enriquí sobretot, el treball admirable del Sextet. Ja en les sessions cinematogràfiques, i en especial les del dissabte, logra el Sextet atraure al Cine molts d'aficionats a la musica. Per a la vetllada que ressenyem, va preparar-se amb temps i a consciencia, i, com que el programa era selectíssim, l'èxit fou gran, com ja era d'esperar. Veus-aquí el programa: Rienzi (Fantasia) i Lohengrin (Preludi del 1.er acte) de Wagner, El diluvi de Saint-Saëns i l'Andante de la 5.ª Simfonia de Beethoven. L'execució de totes les composicions fou acuradíssima, però en l'Andante de Beethoven assolí una justesa i plenitud encantadores. Les esquisideses del preludi del Lohengrin haurien ressaltat molt més amb el concurs de l'harmònim. Llàstima gran que la sabor de les obres genials fos destruïda per la serenada d'en Toselli d'efectisme enlluernador i de melositat aclapadora. Componen el Sextet nou instrumentistes: N'Alexandre Miró, n'Agustí Conchs i en Miquel Bardera interpreten la part de primer violí; en Zoilo Oller la de segon violí, en Josep i en Jaume Miró toquen el violoncello, n'Eduard Castelló toca la viola, en Joan Ferriol el contrabaix i el director en Lluís Ferrer, el piano o l'harmònim, segons conveniencia. En el Lohengrin el treball pianístic fou confiat a la professora na Marta Camós. Mos permetem esperar que elements de tanta valua conrearàn amb predilecció la musica de *camera*, lo qual serà per Palamós goig, honor i escola. L'orquestra del «Centro Económico» executà una fantasia d'Aïda, i L'Agrupació Lírica posà en escena la comedia *Foc que respira* del distingit poeta palamosí en Francesc de A. Marull, i *Las Zapatillas*. Aplaudiments obtingué en Marull, flors recollí el mestre Pamies del chor de damiseles, i grans rialles ressonaren davant la caracterització perfecta dels aficionats artistes. El dia 20, la secció «Renaixement» de Calonge, dirigida per en Jòsep Casellas, representà en el Saló Carmen el drama *Soldats de la vida* del diputat a Corts, en Salvador Albert, i el Saïnet *Mil duros*.

Torna a haver-hi competencia d'autos, però no amb la passió del temps d'en Guñalons. El nou Competent és en J. J. Montoro i l'Empresa porta per nom *El Murciano*. La lluita innova les combinacions de sortir a tres quarts de 4 del matí per anar a Barcelona i d'arribar-ne a les deu. El Cine Ideal tanca temporalment les portes. Marxa a Amèrica Mr. Stone, ex gerent de La Corchera. Com a secretari d'Ajuntament, és destinat a Sant Martí de Llàmana en Josep M.ª Puiggarí.

El Casino «La Unión» celebra junta general per a acordar el complement de les belles reformes, obrint una arcada en la paret central del gran saló. L'acord fou unànim. Nostre bon amic en Faustí Cabarrocas mos escríu que ja és un fet la constitució d'un Centre Empordanès a Barcelona. Mos plau la no-

va en gran manera. Visqui molts anys la novella entitat. En Pere Geli donà al Centre Econòmic una conferència sobre la qüestió obrera.

Pocs dies després de l'arribada dels naufragats italians, víctimes de la guerra, el poble se commogué, car a l'horitzó, segons aparences, un vaixell cremava. No fou altra cosa que el fum de les quatre xameneies d'un torpeder.

Feu-se una important aprehensió de tabac en masia costanera.

A principi de més fou rellevada la companyia de soldats.

Un subjecte, devallat d'Oviedo, qui no era estat mai a Palamós, robà en moltes botigues en poques hores, fins que els guardia-civils l'eixarpren.

Un conat de foc en el magatzem d'espart de n'Agustí Ayats, espantà els veïns.

Vingué de La Bisbal un gran vol de col·legiales.

El Centre Federal ha inagurat les sardanes a l'aire lliure.

Morí a Barcelona en Baldomer Mauri, conegut palamosí qui havia col·laborat a MARINADA, i a Palamós, en Pere Mestres, fabricant. (D. E. P.) Tothom s'afectà en saber la mort d'un noi de 2 anys, anomenat Pere Taulera, qui va negar-se vora l'escollera de la platja.

En el col·legi dels Germans de la Doctrina Cristiana fou celebrat solemne ofici, el dia de St. Joan Bta. Lassalle. Hi predicà, Mossèn Tomàs Aumallé, Rector de Palamós. La comunió solemne del jovent sigué nodrida i lluida: hi figuraren 59 nois i 43 noies. Hem deixat, a posta, per a la fi, les noves religioses, per tal de finir la crònica amb la festa de la conclusió del Maig. Bella a tot ser-ho, resultà la tal festa: predicà el Dr. Comerma, les canturies de veus blanques tingueren exquisida finor, mercès al concurs de la senyoreta Pilar Camós, l'altar era un devassall de roses, veient-s'hi, com a novitat, el vestit dels dos àngels, present de Donya Carme Ribera de Gubert.

Sport

Foot-Ball

Segurament que els amants al bell sport, tindran ocasió d'admirar uns partits molt interessants, entre el Palamós F. C. i algú renomenat team de Catalunya, els dies 24, 25 i 26, festa major d'enguany.—C. *Sénrab*.

Publicacions rebudes

De *Lectura Popular*: Poesíes, d'Aribau i precursors; Contes i croquis de n' Alfons Maseras; Poesíes, d'en Francesc Badenes i Dalmau; Patria, Fè i Amor, d'en Lluís Cutxet; Els raigs Y.—Monòlegs, de n'Albert Llanas.

Cartell del Concurs per a l' erecció d'un monument sepulcral dedicat a les heroïnes del siti de Girona.

Instrucciones para defenderse contra el mildyu, por el Consejo Provincial de Fomento de Gerona.

Moviment del port durant el mes de Maig de 1916

ENTRADES		TONELATGE	SORTIDES		TONELATGE
Vapors	15	9.718	Vapors	15	9.718
Barcos de vela	31	2.343	Barcos de vela	30	2.300

Operacions de la Caixa d'Estalvis

Nombre d'imposicions	Quantitats imposades	Reintegres	Quantitats pagades	Llibretes noves
75	2.934	26	1.826'51	3

Estació pluviomètrica

Aiga recollida durant el mes de Maig: 31'7 mm.

Registre civil

Mes de Maig

Naixements: 1. Pelai Devall i Radó.—2. Emili Carbonell i Pi.—3. Joaquim Bel i Bilalba.—4. Teresa Avellana i Font.—5. Maria Chumilla i Hurtado.—6. Enric Calzada i Casademont.

Innomenats: 1. Bardera i Cateura.—2. Garcia i Poc.—3. Morera i Mansió.—4. Parals i Elias.—5. Margarit i Rovira.

Defuncions: 1. Antonia Tolosa i Pellicer, 83 anys.—2. Ursula Gassull i Caner, 74.—3. Alfons Alcón i Monter, 53.—4. Pere Mestres i Bussot, 63.—5. Pere Montllor i Prats, 63 anys.

Matrimonis: 1. Didac Batlle i Girbau amb Aurora Sais i Bosch.—2. Anselm Gubert i Garrell amb Carme Ribera i Llorens.—3. Francisco de P. Figueras i de Almar amb Carme Bellido i de Cabrera.

RESERVAT

Tintura Brillant

JOAN ANTOJA

• Mar, 39 •

BADALONA